

Vergaderjaar 1988–1989

19 785

Regels met betrekking tot het consumentenkrediet (Wet op het consumentenkrediet)

Nr. 21

BRIEF VAN DE MINISTER VAN FINANCIËN

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 20 juni 1989

Naar aanleiding van de vragen van het lid Ter Veld aan mijn adres bij de regeling van de werkzaamheden van hedenmiddag inzake de mogelijke samenloop tussen de 2e coördinatierichtlijn bankwezen en het voorstel van Wet op het consumentenkrediet (Kamerstukken 19 785) bericht ik u, mede namens de staatssecretaris van Economische Zaken de heer A. J. Evenhuis, het volgende.

De laatste weken heeft er te Brussel een zeer intensieve behandeling van de 2e coördinatierichtlijn bankwezen plaatsgevonden. Het resultaat daarvan is dat in de ECOFIN-Raad van 19 juni jl. de ministers van Financiën van de Lid-Staten een gemeenschappelijk standpunt hebben kunnen bereiken.

Naar het zich thans laat aanzien heeft de 2e coördinatierichtlijn bankwezen zoals die op 19 juni jl. in eerste lezing is vastgesteld geen materieel effect voor de Wet op het consumentenkrediet en is voldoende recht gedaan aan de benadering die in de Nota naar aanleiding van het Eindverslag is aangegeven. Hieronder zal ik dit nader toelichten.

Ter zake van de Nederlandse opstelling betreffende in hoofde genoemde materie kan ik u mededelen dat die gericht was op het verkrijgen van duidelijkheid omtrent de reikwijdte van de 2e coördinatierichtlijn bankwezen als ook het realiseren van een zo groot mogelijk liberaliserend effect voor de communautaire bancaire markt, zonder de bevoegdheden van de Lid-Staten op andere terreinen dan het toezicht op kredietinstellingen aan te tasten. Daarbij vermeld ik dat ook verschillende andere Lid-Staten hebben gesteld dat de 2e coördinatierichtlijn bankwezen slechts het toezicht op kredietinstellingen betreft en dus geen effect dient te hebben op andere wet- en regelgeving, waaronder fiscale en consumentenbeschermende regelingen. Ik ben van mening dat aan de Nederlandse opstelling belangrijk tegemoet is gekomen.

In de eerste plaats merk ik op dat het liberaliserend effect van toepassing is voor zover door de minimumharmonisatie van bedoelde (en daarmee samenhangende) richtlijn(en) daartoe de basis is gelegd: kredietinstellingen kunnen als zodanig met één bankvergunning binnen

de Gemeenschap diensten verlenen. Voorts is het acquis communautaire – hetgeen overeenkomt met het gestelde op pagina 3 en 4 van de Nota naar aanleiding van het Eindverslag – vastgelegd in een overweging. Deze luidt:

«Overwegende dat de Lid-Staten ervoor moeten zorgen dat er geen enkele belemmering is voor de uitoefening, op dezelfde wijze als in de Lid-Staten van oorsprong, van werkzaamheden die onder de wederzijdse erkenning vallen, voorzover zij niet met de vigerende wettelijke bepalingen van algemeen belang van de Lid-Staat van ontvangst in strijd zijn».

Zoals in de Nota naar aanleiding van het Eindverslag is gesteld, wordt consumentenbescherming begrepen onder het communautaire begrip algemeen belang.

In de tweede plaats is in de richtlijn duidelijk vastgelegd dat het «home country control»-principe slechts betrekking heeft op het bedrijfseconomisch toezicht op kredietinstellingen. In artikel 11 staat:

«Het bedrijfseconomisch toezicht op een kredietinstelling, met inbegrip van dit toezicht op de werkzaamheden die deze instelling overeenkomstig het bepaalde in artikel 16 uitoefent, berust bij de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van oorsprong, onverminderd de bepalingen van onderhavige richtlijn welke een bevoegdheid van de autoriteit van de Lid-Staat van ontvangst inhouden.»

In de derde plaats is in artikel 19 – zekerheidshalve – een bepaling opgenomen met de volgende strekking:

«Bovenstaande bepalingen laten de bevoegdheid van de Lid-Staten van ontvangst onverlet om passende maatregelen te treffen ter voorkoming of bestraffing van onregelmatigheden op hun grondgebied die in strijd zijn met de wettelijke bepalingen die zij om redenen van algemeen belang hebben vastgesteld. Met name kunnen zij de betrokken instelling beletten nieuwe transacties op hun grondgebied aan te vangen.»

Op grond van het voorgaande meen ik te kunnen constateren dat de 2e coördinatierichtlijn bankwezen de Wet op het consumentenkrediet niet materieel aantast. Van de voor mogelijk gehouden collisie is mijns inziens geen sprake; aan de passage in de Nota naar aanleiding van het Eindverslag op pagina 6, bovenaan, is volledig recht gedaan.

Ik onderstreep nog eens het gestelde in de Nota naar aanleiding van het Eindverslag dat «administratief toezicht niet onlosmakelijk verbonden is aan een vergunningstelsel». In het licht van de aangehaalde tekst van artikel 19 en gevolg gevend aan de aangehaalde overweging stel ik mij een qua effectiviteit materieel gelijkwaardig administratief instrumentarium voor, hetwelk geen ex ante belemmering voor elders in de Gemeenschap gevestigde kredietinstellingen zal betekenen.

Tot slot wijs ik erop dat, hoewel nader bezien moet worden tot welke aanpassingen in de Wet op het consumentenkrediet de richtlijn noopt, wijziging thans niet aan de orde is. De ECOFIN heeft namelijk in eerste lezing omtrent het richtlijnvoorstel besloten. Thans wordt dit ingevolge de samenwerkingsprocedure ex artikel 149 EEG-Verdrag aan het Europees Parlement voorgelegd waarna Commissie en Raad een definitieve beslissing omtrent de richtlijn dienen te nemen. Eerst nadat de richtlijn definitief is vastgesteld komt eventuele wijziging van de Wet op het consumentenkrediet aan de orde.

De Minister van Financiën,
H. O. C. R. Ruding